

ЗА БЕДНИТЪ ДРУГАРЧЕТА

На първи мартъ Милчо се върна отъ училище съ цѣло снопче мартенички.

— Отъ где си ги взелъ толкова? — запита го майка му отдалече.

— Даде ми ги учителката.

— А защо ти сж толкова много?

— Ще ги продавамъ по левче едната.

— Защо?

— Паритѣ, които събера, ще бждатъ за беднитѣ деца отъ нашето училище. Тѣй каза господинъ главниятъ учителъ. Раздадохъ на всички деца да продаватъ мартенички.

Милчо остави книгитѣ си.

Върза на майка си, на татка си и на малкото си братче по една мартеничка и прибра три левчета.

После тръгна по съседитѣ. Обикаля дълго. Върна се следъ повече отъ часъ време. Отъ мартеничкитѣ му бѣха останали непродадени само три.

— Тѣзи не можахъ да продамъ, — каза той на майка си замисленъ.

— Ехъ, нищо — отвърна тя. Продалъ си седемъ. Тритѣ ще върнешъ.

— Не ща да ги връщамъ. Искамъ да предамъ на учителката десетъ левчета за беднитѣ другарчета.

— Хубаво, но кому ще продадешъ останалитѣ мартенички?

Милчо излѣзе, безъ да отговори. Той се готвѣше да отиде нѣкъде. Но неочаквано се спрѣ. Подъ ябълката на двора се препичаха на слънце кокошкитѣ. Срѣдъ тѣхъ стоеше пѣтелтъ. Милчо се приближи. Кокошкитѣ бѣха свикнали съ него и не се разбѣгаха.

— Пѣтльо, ти трѣбва да си здравъ, та да пазишъ